Lietas Nr. A420239314
Lietas arhīva Nr. A42-02393-14/10

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014. gada 5. novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Ieva Dambe

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrai izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru /pers. A/ apdrošināšanas stāžā tiktu iekļauti periodi no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim un ar kuru viņam tiktu pārrēķināta vecuma pensija un piemaksa pie vecuma pensijas atbilstoši /pers. A/ pieteikumā norādītajai metodikai.

Aprakstošā daļa

[1] 2013. gada 5. martā Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras (turpmāk – Aģentūra) Rīgas pilsētas Latgales nodaļa attiecībā pret pieteicēju /pers. A/ pieņēmusi lēmumus Nr. 3/505959 un Nr. 3/505987, izslēdzot no pieteicēja darba stāža mācību periodus no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim un no 2013. gada 1. aprīļa pārtraucot vecuma pensijas un piemaksas pie vecuma pensijas izmaksu. Nepiekrītot minētajiem lēmumiem, pieteicējs tos apstrīdēja.

Ar Aģentūras 2013. gada 27. septembra lēmumu Nr. 11-8/8499 tika atcelti Aģentūras Rīgas pilsētas Latgales nodaļas 2013. gada 5. marta lēmumi Nr. 3/505959 un Nr. 3/505987 un uzlikts par pienākumu Aģentūras Rīgas pilsētas Latgales nodaļai no 2013. gada 1. aprīļa atjaunot pieteicējam Latvijas vecuma pensiju un to pārrēķināt, ņemot

vērā papildu apdrošināšanas periodus, kas veido Latvijas apdrošināšanas stāžu.

Pamatojoties uz minēto Aģentūras direktores lēmumu un pieteicēja 2013. gada 7. oktobra iesniegumu pensijas atjaunošanai un pārrēķinam, Aģentūras Rīgas pilsētas Latgales nodaļa 2013. gada 21. oktobrī pieņēma lēmumus Nr. 13/2324365 un Nr. 13/2324372 (turpmāk – Sākotnējie lēmumi), ar kuriem no 2013. gada 1. aprīļa atjaunoja un pārrēķināja pieteicējam vecuma pensiju un piemaksu pie vecuma pensijas par papildinātajiem apdrošināšanas periodiem. Nepiekrītot Sākotnējiem lēmumiem, proti, aprēķinātajam vecuma pensijas un piemaksas pie vecuma pensijas apmēram, pieteicējs tos apstrīdēja Aģentūras direktorei.

[2] Ar Aģentūras direktores 2013. gada 20. decembra lēmumu Nr. 11-8/10537 (turpmāk – Lēmums) Sākotnējie lēmumi atstāti negrozīti.

Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[2.1] Pieteicējs saņem gan Krievijas Federācijas izdienas pensiju, gan arī Latvijas vecuma pensiju. Likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts tika ieviests, lai novērstu situāciju, ka Latvijas pensija ir piešķirta par to pašu apdrošināšanas periodu, par kuru pensiju piešķīrusi cita valsts. Šāds nosacījums ir noteikts ne tikai Eiropas Savienības sociālās drošības regulējumā, bet arī starpvalstu līgumos sociālās drošības jomā.

[2.2] Latvijas vecuma pensija tiek aprēķināta un Latvijas apdrošināšanas stāžs tiek noteikts saskaņā ar likuma „Par valsts pensijām", nevis saskaņā ar Krievijas Federācijas 1993. gada 12. februāra likumu „Par pensiju nodrošināšanu personām, kuras bijušas karadienestā vai dienējušas iekšlietu iestādēs, un šo personu ģimenēm" (turpmāk – Militāro pensiju likums). Likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts neizvirza prasību izvērtēt pārklātā apdrošināšanas stāža ietekmi uz citas valsts pensiju. Likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts neparedz saglabāt iepriekšējo pensijas apmēru, ja no apdrošināšanas stāža tiek izslēgts apdrošināšanas periods, par kuru persona jau saņem citas valsts pensiju. Minētā tiesību norma neizvirza arī nosacījumu, ka šī norma piemērojama gadījumos, kad cita valsts pensija bija piešķirta pēc Latvijas pensijas piešķiršanas.

[2.3] Pieteicējs ir Krievijas Federācijas militārpersona, uz kuru attiecas Krievijas Federācijas Valdības un Latvijas Republikas Valdības vienošanās par Latvijas Republikas teritorijā dzīvojošo Krievijas Federācijas militāro pensionāru un viņu ģimenes locekļu sociālo aizsardzību (*spēkā no 1995. gada 27. februāra*) (turpmāk – Vienošanās) nosacījumi, kas neparedz vienlaikus saņemt divu valstu pensijas, savukārt 2007. gada 18. decembra Latvijas Republikas un Krievijas Federācija līgums par sadarbību sociālās drošības jomā (turpmāk – Līgums) neattiecas uz militārpersonām.

[2.4] Tā kā saskaņā ar likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punktu

pensijas tiek pārskatītas neatkarīgi no to piešķiršanas datuma, Aģentūrai ir pamats lemt par pensijas un piemaksas pie pensijas pārskatīšanu arī bez personas pieprasījuma.

[2.5] Pieprasot Latvijas vecuma pensiju 1998. gada 17. jūnijā, pieteicējs ir informējis Aģentūru par Krievijas izdienas pensijas saņemšanu. Tādēļ pēc pensijas piešķiršanas 1998. gada 3. augustā pieteicējam tika izdota izziņa Nr. 5-15-2562 par Latvijas vecuma pensijas piešķiršanu no 1997. gada 17. jūnija, lai to iesniegtu attiecīgajai Krievijas iestādei. Vēstules otrs eksemplārs atrodas pensijas lietā. Aģentūras rīcībā nav informācijas, ka pieteicējs minēto izziņu ir iesniedzis Krievijas vēstniecības Sociālās nodrošināšanas nodaļā.

[2.6] Likums „Par valsts pensijām" atļauj personai pensiju saņemt no vairākām valstīm ar nosacījumu, ka pensija netiek piešķirta par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu. Tāds tiesiskais regulējums, kas pieļautu divu pensiju saņemšanu par vienu un to pašu periodu, nav bijis, lai būtu pamats saglabāt šādu stāvokli. Līdz ar to personai nevarēja rasties tiesiskā paļāvība, kura šobrīd ir aizsargājama.

[2.7] Atjaunojot un pārrēķinot Latvijas pensiju no 2013. gada 1. aprīļa, pieteicējam tiek saglabātas tiesības uz sociālo nodrošinājumu vecuma gadījumā ne tikai no Latvijas, bet arī no Krievijas. Saglabājot šīs tiesības, Aģentūra attiecībā uz pieteicēju ievēro Latvijas Republikas Satversmē noteiktās tiesības.

[2.8] No 2013. gada 1. aprīļa pieteicēja Latvijas vecuma pensija tika atjaunota un pārrēķināta, pārskatīto Latvijas apdrošināšanas stāžu (no kura izslēgts mācību periods no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim (6 gadi 1 mēnesis 19 dienas), kas ir ņemts vērā, piešķirot arī Krievijas izdienas pensiju) papildinot ar apdrošināšanas periodiem no 1994. gada 1. maija līdz 1994. gada 31. maijam, no 1994. gada 1. jūlija līdz 1994. gada 31. augustam un no 1994. gada 1. oktobra līdz 1994.gada 30. novembrim, kā arī no 1997. gada 1. jūnija līdz 1997. gada 31. decembrim un no 2013. gada 1. marta līdz 2013. gada 31. martam.

No 2013. gada 1. aprīļa pieteicēja pensijas daļas pārrēķins par pārskatīto un papildināto apdrošināšanas stāžu uz pensijas piešķiršanu (9 gadiem 7 mēnešiem 11 dienām) tika aprēķināts, ievērojot līdz pensijas pārrēķināšanai piemēroto pensijas aprēķināšanas kārtību, tas ir, pensijas apmērs ir aprēķināts saskaņā ar likuma „Par valsts pensijām" 12. panta pirmo daļu, 24. pantu un pārejas noteikumu 13. un 36. punktu, kura tika piemērota uz 1997. gada 17. jūniju. Pēc tam aprēķinātajam pensijas apmēram tiek piemēroti saskaņā ar likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 15. punktu iepriekš piemērotie patēriņa cenu indeksi. Papildus tam no 2013. gada 1. aprīļa veikts pensijas pārrēķins par uzkrāto pensijas kapitālu pēc pensijas piešķiršanas (8 mēneši).

Tā kā tikai pēc Latvijas apdrošināšanas stāža papildināšanas ar iemaksu periodiem pēc pensijas piešķiršanas pieteicēja kopējais apdrošināšanas stāžs ir 10 gadi, tad no 2013. gada 1. aprīļa pensijas apmērs paaugstināms līdz minimālajam pensijas apmēram

49,50 lati. Attiecīgi tika atjaunota un pārrēķināta arī pieteicēja piemaksa par apdrošināšanas stāžu līdz 1995. gada 31. decembrim (8 gadiem), iegūstot apmēru 5,60 lati mēnesī.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[3.1] Pieteicējs nepiekrīt strīdīgā perioda izslēgšanai no kopējā apdrošināšanas stāža, kā arī pensijas apmēra aprēķiniem pēc strīdīgā perioda izslēgšanas.

[3.2] Aģentūra neņem vērā pensijas minimāla apmēra garantijas, kas ir paredzētas likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 34. punktā. Teorētiskais (ievērojot līdz pensijas pārrēķināšanai piemēroto pensijas aprēķināšanas kartību) pensijas apmērs no 2006. gada 1. janvāra nevarēja būt mazāks par 49,50 latiem, un reizināms ar visiem 2006., 2007. un 2008. gada indeksācijas koeficientiem. Veicinot pārrēķinu par papildus uzkrāto pensijas kapitālu, pensijas apmērs ir 90,80 lati, bet ar pēdējo 2013. gada 1. septembra indeksāciju (ar koeficientu 1,04) – 94,40 lati.

[3.3] Ar likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkta ieviešanu bija izslēgta iespēja likumīgi pieprasīt citas valsts pensiju par vienu un to pašu darba stāžu pēc Latvijas pensijas piešķiršanas. Pieteicējam Krievijas izdienas pensija piešķirta ne pēc, bet pirms Latvijas pensijas piešķiršanas. Līdz ar to minētā tiesību norma uz pieteicēju neattiecas.

[3.4] No Latvijas pensijas izslēgtais stāžs neietekmē Krievijas militārās pensijas piešķiršanas faktu un praktiski neietekmē militārās pensijas apmēru.

[3.5] Uz pieteicēju attiecas Līguma noteikumi, jo pieteicējs nav militārpersona vairāk kā 30 gadu un viņš dzīvo Latvijas Republikā, uz viņa pensiju nodrošinājums ir īstenots Latvijas valsts sociālās apdrošināšanas sistēmas ietvaros.

[3.6] Krievija nereaģē uz Aģentūras paziņojumiem par Latvijas vecuma pensijas piešķiršanu bijušiem Padomju Sociālistisko Republiku Savienības virsniekiem, jo neuzskata, ka šajā gadījumā piemērojams Vienošanās 9. pants.

[3.7] Pat ja Krievijai tomēr ir pienākums apturēt izdienas pensijas izmaksu Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas gadījumā, nekādas papildus tiesības Latvijas pusei rīkoties ar Latvijas pensiju, tajā skaitā samazināt pensijas apmēru vai pārtraukt pensijas izmaksu, minētā norma nedod.

[3.8] Latvijas pensija pieteicējam bija piešķirta saskaņā ar Latvijas likumiem uz tā paša pamata un tādā pašā apmērā kā visiem pārējiem Latvijas pensionāriem, kas strādāja salīdzināmos apstākļos.

[3.9] Ir šaubas par to, ka ar Latvijas vecuma pensijas apmēra samazināšanu dažiem simtiem 70 līdz 90 gadus veciem militārajiem pensionāriem, kuru skaits pēc Padomju

Sociālistisko Republiku Savienības sabrukšanas nevar palielināties, var sasniegt sociālās apdrošināšanas budžeta ilgtspējas nodrošināšanu. Aģentūras rīcība, kas ir vērsta uz Krievijas mudināšanu izpildīt Vienošanās 9. pantu un pārtraukt Krievijas militārās pensijas izmaksu, ir rūpes nevis par Latvijas, bet gan par Krievijas budžeta ilgtspējas nodrošināšanu.

[3.10] Izdienas (tajā skaitā militārās) pensijas mērķis ir dot priekšroku noteiktai personu grupai, salīdzinot ar pārējiem pretendentiem uz sociālo apdrošināšanu. Līdz ar to atšķirīga attieksme ir attaisnota, jo personas atrodas nesalīdzināmos apstākļos.

[3.11] Latvijas pensijas izmaksas pārtraukšana militārajiem pensionāriem, tikai pamatojoties uz faktu, ka militārā dienesta pensionāriem ir papildu iztikas avots ārzemju pensijas veidā, nostāda viņus nevienlīdzīgā situācijā ar pensionāriem, kuri papildus pensijai saņem kapitāla, procentu, īpašuma nomas un īres ienākumus, vai arī strādājošiem pensionāriem.

[3.12] Pieteicējam radusies tiesiskā paļāvība, ka abu valstu pozīcija, kas bija pieteicējam labvēlīga Latvijas pensijas piešķiršanas brīdī, saglabājas arī turpmāk.

[3.13] Lēmums ierobežo pieteicēja pamattiesības, kuras garantē Latvijas Republikas Satversmes 1., 91., 105. un 109. pants.

[4] Aģentūra tiesai iesniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā norādīto argumentāciju.

Papildus norāda turpmāk minētos apsvērumus.

[4.1] Dubultu periodu ietveršanas pensija stāžā novēršana ir universāls starptautisko līgumu sociālās drošības jomā pamatprincips, kas paredz, ka par vienu un to pašu apdrošināšanas (darba un tam pielīdzināmo) periodu pensiju vai pabalstu piešķir tikai viena valsts. Latvija nav Padomju Sociālistisko Republiku Savienības tiesību un saistību pārņēmēja. Latvijas nodokļu maksātājam nav jāuzņemas citas valsts saistības personu nodrošināšanā ar vecuma pensiju, ja par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu jau tiek maksāta cita valsts izdienas pensija.

[4.2] Likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts neietekmē Vienošanās noteiktās tiesības, tas ir, netiek ierobežotas Krievijas Federācijas militārpersonas tiesības: 1) uz Krievijas Federācijas izdienas pensijas saņemšanu (personai ir izvēles tiesības); 2) uz tiesībām saņemt visu nepieciešamo medicīnisko pakalpojumu klāstu; 3) uz militārpersonu mantiskajām tiesībām un uz izglītības iegūšanas tiesībām.

[4.3] Par īpašumu var uzskatīt to pensijas daļu, kas personai aprēķināta par viņas uzkrāto pensijas kapitālu no 1996. gada 1. janvāra. Pārskatot pensiju, Aģentūra nav aizskārusi ne Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas Pirmā protokola 1. pantā, ne Latvijas Republikas Satversmes 105. pantā noteiktās tiesības.

[4.4] Pārskatot vecuma pensiju, ir ievēroti visi pensijas pieaugumi un faktiski notikušie pensijas paaugstinājumi. Pieteikumā veiktie aprēķini, piemērojot indeksāciju no 2006. gada, ir nepamatoti, jo tikai pēc Latvijas apdrošināšanas stāža papildināšanas ar iemaksu periodiem pēc pensijas piešķiršanas pieteicēja kopējais apdrošināšanas stāžs ir 10 gadi, kas vispār dod tiesības uz Latvijas vecuma pensiju.

[4.5] Pieteicējam Latvijas Republikas vecuma pensija tika piešķirta par noteiktu apdrošināšanas

stāžu uz mūžu pie tāda nosacījuma, ka Krievijas Federācijas izdienas pensijas izmaksa viņam tiks apturēta saskaņā ar Vienošanās nosacījumiem.

[5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmo daļu lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja likumā nav noteikts citādi. Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa konstatē, ka procesa dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, turklāt pieteikumā lūgts lietu izskatīt tieši rakstveida procesā (*lietas 19. lapa*). Tā kā arī tiesa nesaskata nepieciešamību lietu izskatīt tiesas sēdē, lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējusi pieteicēja un atbildētājas rakstveidā iesniegtos argumentus, lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Tiesa konstatē, ka ar Lēmumu pieteicējam pārrēķināta vecuma pensija un piemaksa pie vecuma pensijas.

Tādēļ lietā, pirmkārt, izšķirams jautājums, vai Aģentūra bija tiesīga veikt pieteicējam piešķirtās pensijas pārskatīšanu par periodu no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim un pārrēķināt (samazināt) pieteicēja vecuma pensiju un piemaksu pie vecuma pensijas un vai pieteicējam ir tiesības uz minētā perioda iekļaušanu atpakaļ apdrošināšanas stāžā, proti, ir izšķirams strīds par piemērojamo tiesību normu interpretāciju.

[8] Vecuma pensijas pārrēķināšana, izslēdzot apdrošināšanas stāžus, pamatota ar likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punktu, Vienošanās 9. pantu, bet piemaksas pie vecuma pensijas pārrēķināšana – ar likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 41. punktu un Ministru kabineta 2008. gada 16. decembra noteikumu Nr. 1024 „Noteikumi par ikmēneša piemaksu pie vecuma un invaliditātes pensijas" 5. un 6. punktu.

Atbilstoši likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punktam, ja personai ir piešķirta citas valsts pensija par apdrošināšanas periodiem, kas ņemti vērā, piešķirot vai pārrēķinot Latvijas pensiju, Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama, šos periodus izslēdzot, ja regulā Nr. 883/2004 vai Saeimas apstiprinātajos starptautiskajos līgumos nav noteikts citādi.

Savukārt tiesību normas, ar ko pamatota piemaksas pie vecuma pensijas izmaksas pārrēķināšana, nosaka šīs piemaksas saistību un atkarību no apdrošināšanas stāža un pensijas pārskatīšanas.

[9] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs no Krievijas Federācijas

saņem izdienas pensiju *(lietas 4., 51., 52., 62. un 63. lapa)*. Saskaņā ar Krievijas Militāro pensiju likuma 10. pantu šīs izdienas pensijas tiek izmaksātas no federālā budžeta, līdz ar to tās ir uzskatāmas par valsts pensiju. Turklāt Latvijā ar jēdzienu „valsts pensija" tiek apzīmēta arī „izdienas pensija". Augstākā tiesa ir norādījusi, ka izdienas pensija un vecuma pensija kā valsts sociālās drošības sistēmas izmaksas no valsts budžeta līdzekļiem abas ir valsts pensijas *(sk. 2011. gada 29. decembra rīcības sēdes lēmuma Nr. SKA 1090/2011 12. punktu)*. Līdz ar to likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punktā minētais jēdziens „citas valsts pensija" attiecas arī uz citas valsts piešķirtajām izdienas pensijām.

[10] Pārbaudot, vai likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts ir pamatoti piemērots pieteicējam, tiesa konstatē, ka saskaņā ar šo normu Latvijas pensiju var pārrēķināt vai tās izmaksāšanu pārtraukt tikai tad, ja personai ir piešķirta citas valsts pensija par apdrošināšanas periodiem, kas ņemti vērā, piešķirot vai pārrēķinot Latvijas pensiju. Tātad tiesai ir jāpārbauda, vai Krievijas Federācijas izdienas pensija pieteicējam ir piešķirta par tiem pašiem periodiem, kas ņemti vērā, piešķirot pieteicējam Latvijas valsts vecuma pensiju.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs saņem Krievijas Federācijas izdienas pensiju par dienesta periodu no 1950. gada 23. aprīļa līdz 1987.gada 20. maijam (*lietas 51., 52., 62. un 63. lapa*). No lietas materiāliem izriet, ka, piešķirot Latvijas valsts vecuma pensiju, cita starpā ir ņemts vērā periods no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim (*lietas 42. lapa*). Tātad Krievijas Federācijas izdienas pensija un Latvijas valsts vecuma pensija pieteicējam ir piešķirta daļēji par tiem pašiem periodiem.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts ir attiecināms uz pieteicēju.

[11] Likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts satur atrunu, ka pensiju tomēr nedrīkst pārrēķināt vai tās izmaksu pārtraukt, ja regulā Nr. 883/2004 vai Saeimas apstiprinātajos starptautiskajos līgumos šādiem gadījumiem ir ietverts atšķirīgs regulējums. Līdz ar to lietā apsverams, vai minētās atrunas uz pieteicēja situāciju būtu attiecināmas.

[11.1] Tiesa atzīst, ka šajā lietā nav piemērojama Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa regula (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu.

[11.2] Tāpat saskaņā ar Līguma 3. panta trešo daļu Līgums neattiecas uz Līgumslēdzēju Pušu bruņoto spēku un citu saskaņā ar Līgumslēdzēju Pušu tiesību aktiem izveidoto militāro formējumu militārpersonām, iekšlietu sistēmās komandējošā un ierindas sastāva personām, viņu ģimenes locekļiem, kā arī: Latvijas Republikā – uz personām, kuru

pensiju nodrošinājums nav īstenots valsts sociālās apdrošināšanas sistēmas ietvaros; Krievijas Federācijā – uz personām, kuras pensiju nodrošināšanas jomā ir pielīdzinātas minētajām militārpersonām.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs ir bijis Krievijas Federācijas militārpersona (apdrošināšanas periodā, par kuru Krievijas Federācija pieteicējam maksā pensiju), un lietā par to strīda nav. To apliecina fakts, ka pieteicējs saņem Krievijas Federācijas Aizsardzības ministrijas izdienas pensiju par dienestu (*lietas 51., 52., 62. un 63. lapa*) un to nevar mainīt tas, ka šobrīd pieteicējs no militārā dienesta jau ir atvaļināts.

Ņemot vērā konstatēto, Līguma nosacījumi uz pieteicēju neattiecas un tie nevar būt par šķērsli pieteicēja pensijas pārskatīšanai. Arī Administratīvā apgabaltiesa izskatāmajai lietai līdzīgā lietā atzinusi, ka Līguma nosacījumi neattiecas uz personām, kuras par militāro dienestu saņem Krievijas Federācijas izdienas pensiju, kas piešķirta pirms Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas (*sk. 2014. gada 27. marta sprieduma lietā Nr. A420387013 11. punktu*).

[12] Vienošanos līdz ar 1994. gada 24. novembra likumu „Par 1994. gada 30. aprīlī Maskavā parakstītajiem Latvijas Republikas un Krievijas Federācijas līgumiem" ir ratificējusi Saeima. Līdz ar to Vienošanās Latvijas Republikā ir piemērojama. Vienošanās 1. pants cita starpā noteic, ka tā attiecināma uz Latvijas Republikas teritorijā dzīvojošajām personām, kuras norādītas Krievijas Militāro pensiju likumā. Lietā nav strīda, ka pieteicējam ir piešķirta pensija, kuras izmaksu regulē minētais likums. Līdz ar to secināms, ka Vienošanās noteikumi uz pieteicēju attiecas.

[12.1] Vienošanās 9. pants noteic, ka bijušajām militārpersonām, kuras ieguvušas tiesības uz pensijas nodrošinājumu saskaņā ar Latvijas Republikas likumdošanas aktiem, pēc viņu vēlēšanās Latvijas Republikas attiecīgie kompetentie orgāni var piešķirt un izmaksāt pensijas par Latvijas Republikas līdzekļiem. Turklāt Krievijas Federācijas agrāk noteikto pensiju izmaksa tiek apturēta uz laiku, kamēr pensiju izmaksā Latvijas Republikas orgāni.

[12.2] Tiesa nepiekrīt pieteicēja viedoklim, ka Vienošanās paredz tikai Krievijas Federācijai tiesības pārtraukt pensijas izmaksu pilnībā vai daļēji. Līdz ar Vienošanās parakstīšanu Latvijas Republikai nezūd tiesības rīkoties ar tās piešķirto pensiju. Ja tas tā būtu, tad veidotos nevienlīdzīga situācija attiecībā pret citām personām, kuras arī saņem Latvijas piešķirtu valsts vecuma pensiju un kuru pensiju izmaksas ietekmē, piemēram, normatīvā regulējuma izmaiņas.

Izskatāmajai lietai līdzīgā lietā arī Administratīvā apgabaltiesa atzinusi par nepamatotu argumentu, ka Vienošanās paredz tikai Krievijas Federācijai pienākumu attiecībā uz pensijas vai pensijas daļas izmaksu pārtraukšanu (*sk. 2014. gada 27. marta sprieduma lietā Nr. A420387013 10. punktu*).

[12.3] Starpvalstu līgumu (attiecīgi arī konkrētās Vienošanās) būtība ir novērst situācijas, kad par *vieniem un tiem pašiem apdrošināšanas periodiem* persona vienlaikus saņem vairāku valstu pensijas. No Vienošanās 9. panta satura tiesai nav šaubu, ka šīs normas mērķis ir novērst situācijas, kad bijušajām militārpersonām par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu pensijas tiktu maksātas gan no Latvijas Republikas budžeta, gan Krievijas Federācijas budžeta. Turklāt minētais attiecas uz liegumu saņemt vairākas pensijas, nevis jebkādus citus ienākumus.

[12.4] Tas, ka Vienošanās 9. pantā norādīta tikai Krievijas Federācijas izmaksājamo pensiju apturēšana, tiesas ieskatā, nenozīmē, ka Latvijas Republika līdz ar to savā rīcībā ir ierobežota. Tiesas ieskatā, Latvijas Republikas iespējamā rīcība, tieši pretēji, ir plašāka. Minētais pants jau sākotnēji paver izvēles iespējas Latvijas Republikai, nosakot, ka tās orgāni *var* piešķirt un izmaksāt pensijas bijušajām militārpersonām, t. i., nosakot, ka Latvijas Republika ir tiesīga šīm personām pensijas piešķirt un izmaksāt.

Minētais saskan ar no Vienošanās 7. panta secināmā, ka primāri visus jautājumus, kas saistīti ar militāro pensionāru pensijām un pabalstiem (pensiju un pabalstu noteikšana, pārrēķināšana un izmaksa), risina Krievijas Federācijas iestādes. Minētais tostarp izsecināms no spēkā esošajām normām, jo saskaņā ar Krievijas Federācijas 1998. gada 27. maija federālo likumu Nr. 76 „Par militārpersonu statusu" (*tekstu krievu valodā sk. http://docs.cntd.ru/document/901709264*) par bijušās militārpersonas un viņu ģimenes locekļu sociālo aizsardzību, materiālo nodrošinājumu ir uzņēmusies gādāt Krievijas Federācija saskaņā ar šī likuma 3. pantu.

Vienošanās 9. panta otrais teikums tālāk paredz tikai Krievijas Federācijas rīcību gadījumā, ja Latvijas Republika pensiju piešķir. Līdz ar to minētais pants ietver abu valstu konkrētu vienošanos tikai par pensijas piešķiršanas (izmaksas) sākumposmu. Taču minētais pants nekonkretizē un līdz ar to neaizliedz tālāko iespējamo valstu rīcību, tajā skaitā, piemēram, iespējamo pensijas indeksāciju, pārrēķināšanu, izmaksas apturēšanu vai atjaunošanu utt. Pretējā gadījumā Vienošanās 9. panta pēdējā teikumā nebūtu norādīts, ka Krievijas Federācijas pensiju izmaksa tiek apturēta *uz laiku, kamēr pensiju izmaksā* Latvijas Republikas orgāni.

Līdz ar to pieteicējam jau no Vienošanās spēkā stāšanās brīža (vēl jo vairāk no laika ziņā vēlāka momenta, kad pieteicējs Aģentūrā iesniedza iesniegumu par pensijas piešķiršanu) nebija tiesiska pamata paļauties, ka viņš vienlaikus par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu varētu saņemt divu valstu pensijas.

[12.5] Situācija, kad persona par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu saņem pensiju divās valstīs, ir pretrunā ar vispārpieņemtiem principiem sociālās aizsardzības jomā. Turklāt situācija, kad persona saņem pensiju par vienu un to pašu apdrošināšanas stāžu divās valstīs, ir netaisnīga pret tām personām, kas saņem pensiju tikai vienā valstī par konkrētu apdrošināšanas stāžu. Tādejādi tiesiskās vienlīdzības princips prasa, lai

situācija būtu atrisināta taisnīgi un nevienai personai nebūtu priekšrocības pret citām personām, ja tās atrodas salīdzināmos apstākļos. Tiesa nesaskata loģiskus apsvērumus tam, kāpēc pret pieteicēju būtu jāpastāv atšķirīgai attieksmei situācijā, kad viņš saņem pensiju divās valstīs par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu, attiecībā pret personām, kas saņem pensiju vienā valstī par attiecīgu apdrošināšanas stāžu.

Ja pieteicējs uzskata, ka viņš vēlas saņemt Latvijas Republikas pensiju pilnā apmērā, tad viņam jebkurā gadījumā ir iespēja atteikties no Krievijas Federācijas izdienas pensijas izmaksas. Tādā gadījumā būs ievēroti Vienošanās 9. pantā ietvertie nosacījumi un Latvijas Republikai nebūs pamata pārrēķināt vecuma pensiju par to periodu, par kuru pieteicējs nesaņems pensiju no Krievijas Federācijas.

[13] Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka [11] punktā minētās atrunas uz pieteicēja situāciju nav attiecināmas un likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts ir pilnībā attiecināms uz pieteicēju.

[14] Tādējādi secināms, ka spēkā esoša tiesību norma – 2012. gada 18. jūlijā spēkā stājušais likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts – noteic, ka Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama, ja personai ir piešķirta citas valsts pensija par tiem pašiem apdrošināšanas periodiem, kas ņemti vērā, piešķirot Latvijas pensiju.

Pieteicēja arguments, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts piemērojams tikai gadījumos, kad citas valsts pensija ir piešķirta pēc Latvijas vecuma pensijas piešķiršanas, nav pamatots. Šāda interpretācija neizriet no minētās tiesību normas teksta, turklāt šāda interpretācija nonāktu pretrunā ar tiesību normas mērķi novērst situācijas, kad personas saņem vairāku valstu pensijas par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu.

Likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] pantā norādīts, ka apdrošināšanas periodi, par kuriem personai piešķirta citas valsts pensija, *izslēdzami* no Latvijas pensijai vērā ņemamā apdrošināšanas stāža. Līdz ar to nav pamata tos ņemt vērā ne pie minimālā nepieciešamā apdrošināšanas stāža noteikšanas, ne arī pie jebkādiem citiem Latvijas vecuma pensijas aprēķiniem.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punktā noteiktajā kārtībā periods no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim tika pamatoti izslēgts no pieteicēja Latvijas vecuma pensijas apdrošināšanas stāža un nav iekļaujams tajā atpakaļ.

[15] Tiesa nepiekrīt pieteicēja norādītajam, ka atšķirīga attieksme pret militārajiem pensionāriem salīdzinājumā ar visiem pārējiem pensionāriem, atļaujot saņemt divu valstu

pensijas par vienu un to pašu periodu, ir attaisnota, jo izdienas pensijas mērķis ir dot priekšrocības noteiktai personu grupai. Tiesa norāda, ka pieteicēja minētais mērķis – priekšrocību došana noteiktai personu grupai – ir jau sasniegts ar izdienas pensijas saņemšanu. Pieteicējam nav pamata prasīt vēl vairāk priekšrocību, papildus Krievijas izdienas pensijai saņemot vēl arī Latvijas vecuma pensiju.

[16] Papildus norādāms, ka, tā kā pārejas noteikumu 42.[1] pants likumā „Par valsts pensijām" iekļauts tikai 2012. gada 14. jūnijā, kad pensija pieteicējam jau bija piešķirta, pārrēķinot pensiju, Aģentūrai bija jāņem vērā nosacījumi par adresātam labvēlīga tiesiska administratīvā akta atcelšanu (grozīšanu). Administratīvā procesa likuma 85. panta otrās daļas 1. punkts noteic, ka adresātam labvēlīgu tiesisku administratīvo aktu var atcelt tad, ja tiesību norma paredz administratīvā akta atcelšanu vai administratīvais akts ietver tā atcelšanas atrunu.

[16.1] Tiesību normām, kas pasliktina personas stāvokli, parasti nav atpakaļejoša spēka. Personai ir jābūt iespējai plānot savu dzīvi, paļaujoties, ka tiesiskās situācijas izmaiņas nelabvēlīgi neietekmēs tās dzīvi. Ja uz personai labvēlīgu tiesisku administratīvo aktu attiecina tiesību normu, kas nebija spēkā laikā, kad administratīvais akts tika izdots, tas pārkāpj tiesiskās paļāvības principu. Tomēr, ja likumdevējs tiesību normā ir paredzējis administratīvā akta atcelšanu attiecīgos gadījumos, tad prezumējams, ka tiesisko paļāvību tas izvērtējis jau, tiesību normu pieņemot. Šādos gadījumos tiesību piemērotājam tā atsevišķi nav vairs jāvērtē.

[16.2] Saskaņā ar likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 2.[2] punktu, nosakot tiesības uz valsts pensiju, neņem vērā līdz 1990. gada 31. decembrim uzkrātos apdrošināšanas periodus, ja tie ir ņemti vērā, piešķirot citas valsts pensiju. Tiesību norma ir spēkā kopš 2008. gada 1. jūlija. Tādējādi vispārīgi likuma „Par valsts pensijām" tiesiskais regulējums nosaka ierobežojumus saņemt valsts pensiju, ja par to pašu periodu persona jau saņem citas valsts pensiju. Vienlaikus, kā jau minēts iepriekš, likumdevējs šādiem gadījumiem paredzējis arī procesuālo risinājumu – atbilstoši likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punktam Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama, citas valsts pensijai vērā ņemtos periodus izslēdzot. Tādējādi secināms, ka piemērojamā tiesību norma paredzēja pieteicējam labvēlīga, tiesiska administratīvā akta atcelšanu. Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka Aģentūra bija pamatoti un tiesiski izslēgusi periodu no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim no pieteicēja apdrošināšanas stāža.

Turklāt norādāms, ka Lēmuma pamatojumā Aģentūra norādījusi un analizējusi tos apstākļus, kas lietā ir mainījušies kopš pensijas piešķiršanas pieteicējam un kuru dēļ pensija pieteicējam pārrēķināma (tiesisko apstākļu maiņa (mainās gan materiālās, gan procesuālās tiesību normas) un informācijas saņemšana par to, ka pieteicējs turpina saņemt

citas valsts pensiju). Turklāt paskaidrojumos Aģentūra vērsusi uzmanību uz pašreizējo Latvijas Republikas pensiju sistēmu, kas balstīta uz ieguldījumu principa, un uz iepriekšējo sistēmu, kas bija balstīta uz solidaritātes principu un atbilstoši kurai par personas īpašumu nevar uzskatīt to pensijas daļu, kas personai aprēķināta par darba periodiem līdz 1995. gada 31. decembrim. Tāpat Aģentūra norādījusi arī uz valsts pienākumu nodrošināt valsts sociālās drošības sistēmas ilgtspējību.

[17] Likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 41. punkta pirmais teikums noteic, ka Latvijā un Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstīs dzīvojošiem vecuma un invaliditātes pensijas saņēmējiem par apdrošināšanas stāžu, kas uzkrāts līdz 1995. gada 31. decembrim un ņemts vērā, piešķirot (pārrēķinot) pensiju, līdz 2011. gada 31. decembrim piešķir piemaksu par katru apdrošināšanas stāža gadu.

Ministru kabineta 2008. gada 16. decembra noteikumu Nr. 1024 „Noteikumi par ikmēneša piemaksu pie vecuma un invaliditātes pensijas" 2. punkts paredz, ka piemaksa ir atkarīga no apdrošināšanas stāža (pilnos gados), kas uzkrāts līdz 1995. gada 31. decembrim un par kuru Latvijā ir aprēķināta vecuma vai invaliditātes pensija. Minēto noteikumu 6. punkts savukārt nosaka: ja apdrošināšanas stāžs, kas uzkrāts līdz 1995. gada 31. decembrim, pēc piemaksas piešķiršanas tiek pārskatīts un atbilstoši pārrēķināta vecuma vai invaliditātes pensija, attiecīgi pārrēķina arī piemaksu.

Atbilstoši minēto noteikumu 7. punktam, ja personai atbilstoši likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42. punktam tiek pārskatīts apdrošināšanas stāžs par periodu līdz 1995. gada 31. decembrim, vienlaikus ar pensijas apmēra pārskatīšanu pārskata arī piemaksas apmēru.

Tādējādi, pārrēķinot vecuma pensiju, pārrēķināma arī piemaksa pie vecuma pensijas.

[18] Pieteicējs ir norādījis uz Latvijas Republikas Satversmes 1., 91., 105. un 109. panta pārkāpumu, kā arī uz Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām 2. panta pirmo daļu un 9. pantu un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 1. protokola 1. pantu un lūdzis tiesu iesniegt pieteikumu Satversmes tiesā par likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes un minēto starptautisko tiesību aktu normām.

Latvijas Republikas Satversmes 109. pants paredz sociālā nodrošinājuma sniegšanu, tomēr nenosaka tā veidus uz izmaksas kārtību.

Satversmes 109. pantā garantētās tiesības var ierobežot, ja ierobežojums ir noteikts ar likumu, ir attaisnots ar leģitīmu mērķi un atbilst samērīguma principam (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2007. gada 9. oktobra sprieduma lietā Nr. 2007-04-03 26. punktu*).

Ierobežojums saņemt divas pensijas par vienu un to pašu stāžu (apdrošināšanas periodu) ir noteikts ar likumu un tam ir leģitīms mērķis – sociālās apdrošināšanas budžeta ilgtspējas nodrošināšana.

Savukārt īpašuma tiesību aizsardzība šajā lietā ir vērtējama, ņemot vērā, ka pārsvarā pieteicēja apdrošināšanas periodi ir attiecināmi uz laika posmu līdz 1995. gada 31. decembrim. Šajā laika posmā vēl nebija izveidota pensiju sistēma, kas balstīta uz apdrošināšanas iemaksām. Tādējādi par šo periodu pieteicējam neveidojas uzkrātais pensijas kapitāls. Līdz ar to likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkta piemērošana konkrētajā gadījumā nepārkāpj pieteicēja īpašuma tiesības Latvijas Republikas Satversmes 105. panta izpratnē.

Pieteicēja ekonomiskās intereses ir pretrunā taisnīguma principam, līdz ar to viņa ekonomisko interešu ierobežošana konkrētajā lietā ir atzīstama par pamatotu. Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas Pirmā protokola 1. pantā noteikto īpašuma tiesību ierobežošana, ņemot vērā, ka tā ir pamatota ar sabiedrības interesēm, arī ir pieļaujama. Līdz ar to, tiesas vērtējumā, nav pārliecinoši pieteicēja argumenti par nepieciešamību iesniegt pieteikumu Satversmes tiesā.

[19] Otrkārt, lietā izšķirams jautājums, vai Aģentūra pareizi pārrēķinājusi pieteicēja pensiju.

[19.1] Likuma „Par valsts pensijām" 12. panta pirmajā daļā ir norādīta formula, pēc kuras aprēķināma vecuma pensija. Šī panta otrā daļa noteic, ka vecuma pensijas apmērs nedrīkst būt mazāks par Ministru kabineta noteikto minimālo vecuma pensiju. Minētā likuma 24. panta otrajā daļā noteikta vecuma pensijas pārrēķināšanas kārtība. Piešķiramās pensijas apmēru precizē minētā likuma pārejas noteikumu 13., 15., 36. punkts, kā arī Ministru kabineta 2011. gada 5. decembra noteikumu Nr. 924 „Noteikumi par vecuma pensijas minimālo apmēru" 2. punkts.

Izvērtējot Lēmumā norādīto, tiesa secina, ka pieteicēja vecuma pensijas apmērs ir pamatoti aprēķināts pēc formulas, kas bija piemērojama uz 1997. gada 17. jūniju: P=(Ks+K):G:12. Pārbaudot aprēķinu, tiesa nekonstatē tajā kādas kļūdas. Līdz ar to secināms, ka pieteicēja pensijas summa ir pamatoti aprēķināta 5,16 lati.

Vienlaikus arī tiesa secina, ka Aģentūra pamatoti aprēķinātajam pensijas apmēram piemērojusi patēriņa cenu indeksus un papildus uzkrāto pensijas kapitālu pēc pensijas piešķiršanas, aprēķinot pieteicēja kopējo pensijas apmēru – 18,66 lati.

Tādējādi, ņemot vērā pieteicējam aprēķināto pensijas apmēru un Ministru kabineta 2011. gada 5. decembra noteikumu Nr. 924 „Noteikumi par vecuma pensijas minimālo apmēru" 2.1. apakšpunktā noteikto minimālo pensijas apmēru 49,50 lati (=45 lati*koeficients 1,1), Aģentūra pamatoti pieteicēja vecuma pensiju noteikusi 49,50 latu apmērā.

[19.2] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka Aģentūra, veicot pensijas pārrēķinu, nav ņēmusi vērā pensijas minimālā apmēra garantijas, kas paredzētas likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 34. punktā, un nav piemērojusi pieteicēja pensijai indeksācijas koeficientus jau no 2006. gada 1. janvāra, kad minimālās pensijas apmērs nevarēja būt mazāks par 49,5 latiem, tiesa norāda turpmāk minēto.

Saskaņā ar likuma „Par valsts pensijām" 11. panta pirmo daļu un pārejas noteikumu $8.^1$ un $8.^2$ punktu tiesības uz vecuma pensiju līdz 2013. gada 31. decembrim bija sievietēm un vīriešiem, kuri sasnieguši 62 gadu vecumu un kuru apdrošināšanas stāžs nav mazāks par 10 gadiem.

Kā secināts iepriekš, pieteicēja apdrošināšanas stāžā bija nepamatoti iekļauts periods no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim. No lietas materiāliem izriet, ka, šo periodu izslēdzot, pieteicēja apdrošināšanas stāžs kļuva mazāks par 10 gadiem, proti, mazāks par minimālo nepieciešamo stāžu, lai pieteicējam būtu tiesības uz Latvijas vecuma pensiju. Pieteicēja apdrošināšanas stāžs sasniedza Latvijas vecuma pensijai minimāli nepieciešamo gadu skaitu tikai pēc apdrošināšanas stāža papildināšanas ar jauniem periodiem, par kuriem pensijas pārrēķins tika veikts no 2013. gada 1. aprīļa. Līdz ar to minimālās vecuma pensijas indeksācija par iepriekšējo laika posmu, kurā pieteicējam, kā atzīts, nebija tiesību uz Latvijas vecuma pensiju, nav iespējama. Tādējādi atzīstams, ka Aģentūra pamatoti indeksēja tikai aprēķinu rezultātā iegūto pieteicēja pensijas summu.

Papildus norādāms, ka pēc tam, kad pieteicēja apdrošināšanas stāžs pārsniedza minimālo nepieciešamo gadu skaitu, Aģentūra veikusi jaunu pieteicēja vecuma pensijas indeksāciju, no 2013. gada 1. septembra piemērojot koeficientu 1,04 un nosakot pensiju 51,48 latu apmērā (*sk. lietas 28. lapu*).

[19.3] Līdz ar to tiesa atzīst par pamatotu Lēmumā noteikto pieteicēja pensijas apmēru un nesaskata pamatu vecuma pensijas citādam pārrēķinam atbilstoši pieteicēja norādītajai metodikai.

[20] Ņemot vērā visu iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka Aģentūrai bija tiesības pārrēķināt pieteicējam vecuma pensiju un piemaksu pie vecuma pensijas, izslēdzot no apdrošināšanas stāža periodu no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim. Tāpat tiesa atzīst, ka Aģentūra pareizi pārrēķinājusi pieteicējam vecuma pensiju un piemaksu pie tās, neņemot vērā no apdrošināšanas stāža izslēgto laika periodu, savukārt ņemot vērā papildinātos periodus apdrošināšanas stāžā. Līdz ar to tiesa secina, ka Lēmums ir tiesisks. Savukārt tiesa lietā nekonstatēja tādus apstākļus, kas būtu mainījušies kopš Lēmuma pieņemšanas vai kas būtu par pastāvīgu pamatu, lai izdotu pieteicējam labvēlīgu (labvēlīgāku) administratīvo aktu atbilstoši pieteikumā lūgtajam. Līdz ar to pieteikums ir noraidāms.

[21] Tiesa papildus vērš uzmanību, ka tā šajā spriedumā neatrunā visus lietas dalībnieku norādītos argumentus, jo, pirmkārt, tie nevar ietekmēt tiesas izdarītos secinājumus, otrkārt, kā atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu *(sk., piemēram, 1994. gada 19. aprīļa sprieduma lietā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr. 16034/90) 61. punktu).* Tiesai ir jāuzklausa visi argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986. gada 13. oktobra lēmumu lietā Nr. 10153/82 Austria)*.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251. pantu un 289. – 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. A/ pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrai izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru /pers. A/ apdrošināšanas stāžā tiktu iekļauti periodi no 1961. gada 1. septembra līdz 1967. gada 19. oktobrim un ar kuru viņam tiktu pārrēķināta vecuma pensija un piemaksa pie vecuma pensijas atbilstoši /pers. A/ pieteikumā norādītajai metodikai.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I.Dambe